

YÖRÜK ALİ EFE

-BİRİNCİ KİTAP-

YAYIN NO: 755

YÖRÜK ALİ EFE -Birinci Kitap-
Sabahattin Burhan

© Bilge Kültür Sanat Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 16228

1. Basım, Nesil Yayınları, 1999
Bilge Kültür Sanat'ta, 1. Basım: Mayıs 2016

ISBN: 978 - 605 - 9241 - 55 - 7

Genel Yayın Yönetmeni: *Ahmed Nuri Yüksel*

Kapak: *Kenan Özcan*

Tashih: *Hulusi Özbay*

Sayfa Düzeni: *Nurel Naycı*

Baskı-Cilt: *Çevik Matbaacılık*

Davutpaşa Cad. Besler İş Merkezi No: 20/18-19 Topkapı / İstanbul

Tel: (0212) 501 30 19

Kapak Baskı: *Azra Matbaacılık*

BİLGE KÜLTÜR SANAT

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 3 Kat: 1 34110 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (0212) 520 72 53 (Pbx) Faks: (0212) 511 47 74

bilge@bilgeyayincilik.com www.bilgeyayincilik.com

YÖRÜK ALİ EFE

-BİRİNCİ KİTAP-

SABAHATTİN BURHAN

aydinin mille
mucabede -
sinde yararlite
ar gesteren
meshur - Eli
efi

YÖRÜK ALİ EFE diyor ki:

“Bazıları o zamanlarda yapılan işlerin birçoklarını bana ve başkasına mâl ederler. Bu, yanlıştır. Bir kişinin, beş kişinin, elli kişinin böyle büyük dâvalarda ne ehemmiyeti olur ki? Gönlünde vatan muhabbeti taşıyan her vatansever o günlerde bizim gibi düşünmüş, bizim gibi duymuş, ondan sonra da bizimle beraber olmuştur. Millî mukavemette arslan payını kendine ayırmakta hatâ vardır. Bir etin şamatası olur mu ki?”

Oturanlar (Soldan saęa)

Yacılarlı Kr Ahmed, Killoęlu Hüseyin Efe, Yörük Ali Efe, Alanlı'dan ilengirin Mustafa,
Meřhur Muęla Beyi Hamza Hayatı Bey. Ayaktakiler

Ayaktakiler (Soldan saęa)

(Tespit edilememiştir.) Gurbetin Ali, Abdi'nin Bekir. (Diğer kahramanlar tespit edilememiştir. Bazı kaynaklarda çeşitli isimler yazılmışsa da tamamen yanlıştır.)

*Aydın dağını oydular.
İçine martin koydular
Yörük Ali'min adını,
Efelerin Efesi koydular.
Hey gidinin de Efesi,
Efesi, Efelerin Efesi*

*Şu Dalama'nın çeşmesi
Ne hoş olur içmesi
Yörük de Ali'mi sorarsın
Efelerin seçmesi!*

*Hey gidinin Efesi, Efesi
Cepheden gelir sesi
Hey gidinin Efesi, Efesi
Efelerin Efesi*

Önsöz

Kitabı yazmaya karar verdiğim zaman pek çok müşkülata karşılaştım. Efelerin Efesi Yörük Ali hakkında pek çok kitap, risale, broşür yazılmasına; ansiklopedilere geçmesine ve türküleri yakılmasına rağmen, hiçbir eser doğru hayatını anlatmıyordu.

Gerçeği bulabilmek için köyüne gittim. Köylüleriyle konuştum. Gezdiği yerleri, bayırları dolaştım. Onu bizzat koruyup kollayan kişilerle, beraber çalıştığı Tekeli İsmail Efe'yle, silah arkadaşlarıyla; oğluyla, geliniyle, hizmetinde bulunmuş dostlarıyla, kızanlarıyla, dostlarının çocuklarıyla konuştum.

O zaman yazılmış bütün belgeleri topladım. Sadece Merhum Adnan Menderes'in Millî Mücadele'deki yerini tespit edebilmek için ayrı senelerde üç kere Çine'ye gittim. Yirmi-beşer gün kaldım. Köyleri bir bir gezerek araştırdım. Vefâkâr köylülerden büyük yardımlar gördüm. Kaydettiğim bu tek örnek eserin nasıl bir araştırmaya dayandığı hakkında biraz fikir verir kanaatindeyim. Sonra bu büyük Efe'nin hayat hikâyesini sıkı bir çalışmayla tam yedi senede kaleme alabildim.

Kitabın Kahramanları

Her şeyden evveli şunu belirtmek isterim:

Biz kitaba "Yörük Ali Efe" demişsek de, esas alınan İstiklal Savaşımızın anatomisidir. Ona vücut veren meçhul kahramanlardır. Kitap baştan sona belgelere dayanılarak yazıldığından Millî Mücadele'yi ilk başlatanların karşılaştıkları sayısız zorlukları, tehlikeleri ve mahrumiyetleri nasıl göğüslediklerini göreceksiniz. Görürken de her Egeli bu eserde bir büyüğünü, akrabasını, dostunu, dostunun akrabasını, köylüsünü, silah arkadaşını bulacak; kültürünü oluşturduğu trajediyi yaşayacak; efelerin bir anda nasıl vatan derdine düşüp efsânevî destan kahramanı hüviyetine bürünüverdiklerini bir daha gözleminin önünde canlandıracaktır.

Mutlaka efsânevî kahraman olarak görmek istedikleri Yörük Ali Efe'nin yanında –Egelinin kafasından Efe'nin efsaneleştirilmiş hayatını silmek mümkün olmadığından, düşünce ve hüsnüzanlarına hürmeten kitapta zaman zaman yer verilmiştir– Kılıoğlu Hüseyin Efe ve kardeşlerini, Demirci Mehmed, Sancakdarın Ali, Dokuzun Mehmed, Hasan Hüseyin, Alanyalı Molla Ahmed, Mesutlulu Mestan, Danişmentli İsmail, Zurnacı Ali, Kara Durmuş, Durmuş Ali, Nazım, Tekeli İsmail, Habib'in Ali, Kozalaklı Mehmed, Ese, Sökeli Ali, Sağımı İbrahim, Kör Ahmed, Mergemeli Ali, Gökçen, Çamlıcalı Hüseyin, Cafer, Sinekçili Hasan Hüseyin Efe gibi adını zikredemediğim diğer kahraman efelerle beraber;

Miralay Şefik (Aker), Binbaşı Hacı Şükrü, Yüzbaşı Ahmed (Çerkez Yüzbaşı) Teğmen Necmeddin (Aydınalay) Zekâî (Kaur), Bakırköylü Kadri, Merhum Adnan ve Etem (Menderes), Şükrü (Saraçoğlu), Mahmud Esat (Bozkurt), Binbaşı Saip, Binbaşı İsmail Hakkı, Mülazım Cafer, Teğmen Kemal, Tümen Yaveri İsmail Hakkı, Galib Hoca (Celal Bayar), Miralay Refet (General Refet Bele) Beylerle ve Şeyh Hacı Süleyman, Giritli İsmail Hakkı, Bozhöyükü Hoca Süleyman, Ahmed Efendilerle; Çete Ayşe (Çetin), Kübra, Kara Fatmalarla beraber olacaklardır. İstiklal uğruna verdikleri mücadelede onlarla gülüp onlarla elem çekeceklerdir.

Anadolu halkından ard arda gelen savaşlardan sonra yaşadıkları psikolojik atmosfer içinden birkaç kahramanın millî intikam hisleriyle yola çıkıp düşmana ilk darbeyi indirdikten sonra mücadele ruhunun nasıl şahlanıverdiğini göreceklerdir.

Bize göre bu meçhul ilk mücâhitler başka hiçbir fedâkârlık yapmasalar dahi yerleri doldurulamayacak bir kahramanlık ve vefa örneği vermişlerdir. Çünkü onları ilk defa cepheye sevk eden hiçbir mecburiyet yoktur. Üstelik ne para, ne cephe, ne silah, ne de ümidin olduğu günlerdir o günler... Görünüşte akıl ve mantık bile mücadeleyi imkânsız kılmaktadır. Onlar mümkün olmayı mümkün hâle getirdiler. Onların kadem, makam hesabı da yoktu. Onların ruh yükseklikleri bu zaviyeden tarihe mühürlerini vuruyordu.

İşte Merhum Adnan Menderes de bu zor günlerde hiçbir mecburiyeti, silahı, kadem, makam hesabı olmadan Millî Mücadele'ye mührünü vuran ilk kahramanlardan, hem de en

önde gidenlerdendir. Üstelik onun diğer mücahitlerden farklı bir tarafı vardır ki, merhum o günlerde hastadır. Filistin cephesine giderken Pozantı'dan geri çevrilmiştir. Şiddetli tropika hastalığı içinde 45 kiloya düşen vücudu ateşler içinde yanıp kavrulmaktadır.

Fakat hazindir, zaferden sonra arkadan gelenler önden gidenleri itecek, parsayı toplayacak; önden giden fedâkâr ilker; "Ne yaptık vatan için yaptık" deyip köşelerine çekilecek; tevazularından, verdikleri fevkalade mücadele ve fedâkârlıklarından bahsetmeyeceklerdir bile... Hattâ bu ilk kahramanlar kendilerine; "Kahraman" denilmesini bile reddedeceklerdir.

Teşekkür

Kitabın yazılmasında pek çok kişilerin maddî ve mânevî emekleri geçmiştir. Hepsine toptan teşekkür etmeyi düşündümse de; zengin kitaplığı, kültürü ve notlarından istifade ettiğim Tekeli İsmail Efe'nin damadı Satfet Köşklü ve Yörük Ali'nin oğlu Erdoğan Yörük Beylere, yine oğlu Alpaslan Yörük'ün eşi Seren Hanım'la Leyla Hanımefendi anneye, oğlu Özkan Bey'e, Dayı Mehmed'in oğlu Mustafa Atıcı Bey'e, Alanyalı Molla Ahmed Efe'nin yeğeni Abdullah Gökkaya Bey amcaya, Demirci Mehmed Efe'nin oğlu Avukat Mehmed Demircife'ye, Sancakdarın Ali Efe'nin oğlu İrfan Sancakdar Beylere, Kavaklı köylülerine, Kılıoğlu Hüseyin Efe'nin aile fertlerine ve Yağcılar halkına, Çine Lisesi Müdür Yardımcısı Halil Akçakaya Bey'e, Yunanlıların 303 Müslümanı yaktıkları "Karatepe Faciası"ndan sırtı yanarak kurtulan Ayşe Altay Hanımefendi'ye, kızına bilhassa kayınpederi Yahya Altay Bey'in hatıratını bize teslim eden Mithat Çatak Bey'e, Yörük Ali Efe'nin halasının oğlu Hasan ve oğlu İbrahim Tekeli Beylere, Kılıoğlu Mehmed Efe'nin oğlu İbrahim Güven Bey'e, Kuyucular, Ovaköy, Beyköy halkına, Donduranlı Bekir Bey'in oğlu Sayın Ömer Aksoy'a ve Bey'in torunlarına, Koca Süleğin oğlu Aziz Doğru Bey'e, Merhum Adnan Menderes'in köyü Çakırbeylilere, Boydere, Hacı Hamzalar, Orhaniye, Çayyüzü köylülerine; bilhassa Ali Albayrak Bey'e, Karatepe, İsabaylı, Atça, Çine halkına, cepheyi beraber gezdiğimiz Ahmed Umunç ve Kanyaşı köylülerine, kılavuzluk

eden vatandaşlara, Orhaniyeli Kara Durmuş Efe'nin oğlu Emin Özefe Beylere, Yörük Ali'nin maiyetinde çalışan Hancı Mehmed Ağa'nın oğlu Ali Terzioğlu'na ve hanımına, Mustafa Sabancı'ya, İzmir Millî Kütüphanesi personeline, Nazilli Halk Kütüphanesi Müdürü Aslan Bey'e teşekkür etmeden geçemedim.

Bu vesile ile adlarını yazdığım hayırsever, misafirperver, yardımlarını esirgemeyen şahısların yanında, adlarını yazamadıklarına da teşekkür eder, şükran ve hürmetlerimi sunarım.

Son söz olarak da şehitlerimize ve bugün hayatta bulunmayan gazilerimize Allah'tan rahmet dilerim.

Sabahattin BURHAN
Nazilli - 1991

Bir Hatıra

5.8.1945 yılında Kemal Özkaynak, Yörük Ali Efe'yi Yenipazar'da ziyâret ediyor, sohbet esnasında Efe'ye soruyor:

“İrtibat ettiğiniz bu subaylar kimlerdi, Efe?”

“Teğmen Zekâi Bey (Kaur), Şamlı Şükrü, Topçu Kumandanı Hakkı Bey... Efendiim! Yüzbaşı Ahmed Bey (Çerkes Yüzbaşı) Mülazım Necmeddin Bey (Aydın alay), Koçarlı yüzünde Etem Bey (Menderes), Adnan Bey (Menderes).

Zeybeklerden Haber, Sayfa: 102

“Oğlum, benim oğlum”

Kavaklı köyünün her evi, yarısı taş döşeme dar sokakları, fırtınayla hıçkıran Frenk Deresi ebedi bir uykunun uyanılmaz kokusunu vermeye başlamıştı. Kerpiç evler, ilk yıldızlar gibi parlayan tüylü kandilleriyle, tutundukları yamaçlardan Frenk Deresi'ne kayıvereceklerdi sanki. Bacalar akşamdan beri duman kusuyorlardı. Soğuk, nemli duman henüz tütmüşçesine köyün üşüyen simasını kaplamaya çalışırken fırtınaya boyun eğip savruluyor, döne döne köyü terk ediyordu.

Aksine, Yörük Abdi'nin çadırında tatlı bir heyecan kol gezmekteydi. Çadırdaki her kadın, başına altından bir taç konmuş gibi içindeki hazzın kollarındaydı.

Yörük Abdi, Sarı Tekeli Yörük Aşireti'ndendi. Aşiret bu kış çadır kazıklarını köyün hemen üstüne çakmıştı.

Aşiretin âdetiydi. Yaz-kış geceleri pek uyumazlardı. Aşirette yüksek ve rutubetsiz ovalara mahsus geceler yaşarlardı. İşlerinin çok, sıkı ve ağırlığı içinde bile sohbete vakit ayırıp sabahlara kadar “kaç-göç” bilmeden çadırlarda yaş gruplarına göre “gülüm, balım havası” estirirlerdi. Çadırın isine, genizleri yakıcılığına alıştılar. Hele, hava yağmurluysa, yağmurla beraber, çadırlara bir başka tatlılıkta huzur inerdi. Aranan, beklenen, doyulmayan zamanlar işte bu gecelerdi.

Aşirete töre de hükmederdi. İhtiyar ve orta yaşlılar bir çadıra, gençler ayrı bir çadıra toplanırlardı. Ancak gaziler savaş hatıralarını anlatacakları zaman, gençlerin aynı çadıra girmesine izin verirlerdi. Diz çöküp savaş hâtıralarını konuşmadan dinleyenler, yine hiç konuşmadan çadırı terk ederlerdi. Büyüklerin yanında yatmazlardı. Ayak ayak üstüne atmaz, uzanmaz, sorulunca da az ve kısa karşılık verirlerdi.

Gelinin ilk hizmeti kayınbabasına bakmak, onun rızasını almaktı. Akşam yemeğinden sonra önüne leğen sürüp sıcak ibrikten ellerine su dökerek abdest sularını hazırlar, havlu tutardı.

Büyüklerin karşısında uzanıp yatmadıkları gibi, çocuklarını da okşayıp sevmezlerdi.

Aşirete has yün parçalarıyla çadırı içerden isle karışık sıvarlar, yağmurun sızmasına mâni olurlardı. Ocağa da büyüklerinden iki pınar kökü attılar mı, keyif ve engin huzurlarına, ocak başı-sohbetlerine hat çekilemezdi. Kahve sohbetleriyle kaçak tütün sarışları, uzun, kehribar ağızlıklarla tüttürmeleri de başka bir âlemde. Çadır kısa müddet açık bırakılan kapıdan dağ havası emer, sigara dumanlarıyla kirlenmezdi. Bunun yanında çadırın orta yerinde yanan ateşin isı için kapıyı açtıkları olmazdı.

Hazmı kolaylaştırıp kalbin atışını nizama sokarak ferahlamak için kulpsuz, büyük fincanlarla içtikleri sade kahve, aşiretin en faydalı ilacıydı. Başka içki bilmezlerdi.

Aşiretin gençleri, kuzulayacak koyunları örüme¹ götürmeye ağıla hapsederek büyüklere iş düşürmezler, sürüleri karıştırarak örüme ekseriyetle beraber çıkarlardı.

Abdi'nin çadırındaki mutluluk bu gece başka, bu gece daha engindi. Bir oğlu dünyaya gelmişti. Keskin ve parçalayıcı soğuk akşamdan beri her an kuvvetlenmiş, yoğurt gibi kırağılar serpilmeğe başlamıştı.

Abdi'nin kız kardeşi Zalha bütün mutluluğuna rağmen çadırdaki kadınlardan ayrılarak siyah kapıyı araladı. Çadırdan daha siyah gökyüzüne baktı. Azarlanmış çocuk küskünlüğüyle başını önüne eğiverdi. Ağabeyi aklına düşmüştü. Çünkü bu gece örümde o vardı. Onu ve serpilmiş çiylerin donacağını, sürüleri telef edebileceklerini düşünüyordu.

Bronz yüzüne cam parçaları gibi çarpan soğuğa itibar etmeden, tepenin kuytusundaki çadırlarına doğru taban tepti. Böyle dağ gecelerine alışık olduğundan gecenin zifiri karanlığında zorluk çekmeden yürüyor, etrafındaki çukur ve tümsekleri, sel bıçıklarını ayırd edebiliyordu. Kuru Ovacık'ı avucu gibi bilmeyen, değil gece, gündüz bile rahat gezemezdi. Çünkü buranın harman yeri kadar düz bir toprağı yoktu. Çadırlarının kapısını;

“Hüseyin, Hüseyin” diye araladı.

Pınar kütüklerinin loş aydınlığa ve sıcaklığa boğduğu çadırda, ateşin karşısında aniden bir gölge beliriverdi. Bu, Cıngılı

1 örüm: Koyun ve keçi sürülerinin kış gecelerinde olatmaya götürülmesi.

Hüseyin'di. Yün yorgana bürünmüştü. Soğuk havalarda, yorgana bürünerek otururlardı.

“Ne var Zalha?”

“Kuru ayaz şiddetini gittikçe artırıyor.”

“E, ne var bunda?”

“Bak, fırtına da esmeye başladı.”

“Olsun.”

“Ağabeyim ne tarafa gittiydi?”

“Ne olmuş gitmişse? Köhüdük veya

Avlan Baha'dadır.

“Hani, derim ki... Hava çok soğuk, keskin...”

“Şimdi anladım... Üşür diyeceksin. Canım çocuk mu bu? Giderken Tire kepeneğini aldı. Çizmeleri ayağındaydı. Dastarlıydı da... Korkma, ayaz onun yanına uğramaz.”

“Otların üzerindeki çiy donar derim. Sürü yerse hepsi kırılır. En azından kuzularını atarlar.”

“Yüreğini rahat tut. Dedim ya, çocuk mu bu? Böyle havada gütmöz sürüyü o... Çok gezmez, gelir. Kırağılı otları yiyen hayvanların kırılacağını bilmez mi?”

“Bilir, bilir de... Dinle, tıkrak sesleri duyulmuyor.”

“Yerim belli olmasın diye tükamıştır.”

“Öyle de, yüreğime kurt düştü. Gidip onu bulsan... Beraber gelseniz... Hem de muştuyu versen. Nur topu gibi bir oğlu oldu.”

Çıngıllı Hüseyin büründüğü yorganı sırtından attı:

“Olur, hatun. Şimdi olur. Oğlunu haber vermek için gideceğim.”

Çıngıllı, Abdi'yi aramaya çıkarken Zalha da gelinleri Fatma Hanım'ın yanına döndü.

İlk akşamdan beri dağları döven fırtına daha da keskinleşmişti. Aşiretlerin köpekleri çadırların kuytusunda uzun uzun uludular.

Yalancı fecr karanlıklar tezgâhında örülürken Yörük Abdi, eniştesiyle aşiretin konakladığı Kuru Ovacık mıntukasına² döndü.

Yörük Ali'nin yetişmesinde büyük emeği geçenlerden Zalha hala (Tekeli)

2 Yörükler sürüleri toksa kendilerini tok, açsa aç sayar, huzursuz olurlar. Bu yüzden devamlı yer değiştirirler. En çok kışladıkları mıntukalar: Kuru Ovacık,

Çadıra yaklaştıkları zaman Çingilli sürüyü ağıla kapatmak için ayrıldı.

Abdi sevinçle yürürken sanki ayakları yere değmiyordu. Bütün gece buz soluyan fırtınayla yarenlik eden genç çobanın sarışın çehresi nar kırmızılığına boyanmıştı. Sarı, burma bıyıklarının sertleşip kirpi tüyleri gibi dikleştiğini hissediyordu.

Abdi, çadıra girince aşiretin kadınları dağıldılar. Zalha: “Muştumu isterim ağbi” dedi, “Bak, oğlan...”

Fatma Hanım’ın yanındaki yün kundağa sarılmış bebeği gösterdi.

Abdi, buz kesen elleriyle yavruyu kucakladı:

“Oğlum, benim oğlum” derken, Zalha da:

“Gayri hala oldum Ağabey, hala... Hem bak, sana nasıl benziyor” diyordu.

Fırtına, zifirî karanlıkla kucaklaşmış, çadırı uçuracakmış gibi 1895’in zemherisinde uğuldayıp gitmekteydi.

Köseler Alanı, Karatepe, Sarı Ahmedler, Mahmudlar, Küçük Dede, Yavuzköy Mezarlığı’nın üstü, Hayıngaç Alanı, Dömen Dede Etekleri, Hamitköy civarındaydı.

Hatta romanlaştırdığımız hadisenin Hamitköy’de (Yeşilköy) geçtiğini söyleyenler olmuşsa da, araştırmalarımız daha kuvvetli tarzda sözünü ettiğimiz mıntıkada geçtiğini doğrulamıştır.

“Yavrunun adı”

Yağmur, kar, fırtına, zemheri ve çamur, Avlanbaba'dan saltanatını çekerken Yörük Abdi'nin çadırı pürneşeydi. Gündüzden bir ası kuzu kesmiş, kızartmış, aşiretin ileri gelenlerini dâvet etmişti. Fatma Hanım'ın ağabeyi Kelesli Hacı Hasan, hanımı, Çıngıllı Hüseyin, ailesi, Abdi'nin küçük kız kardeşi Ayşe, çadırının ağırlıklı misafirleriydi.

Akşam yemekleri yenmiş, sürüleri örüme kaldıracak yörük genci tespit edilmiş, çadır sohbet havasına bürünmüştü. Misafirler tek tek:

“Ömürlü olsun” deyip çadıra giriyor, sofradan nasibini alıyorlardı.

Kavaklı köyünde yatsı ezanı okunmuş, cuma gecesi için dualar edilmişti.

Yörük Abdi'nin beklediği bir kişi daha vardı. Onun da yoluna dört gözle bakıyordu.

Pırnar kütüklerine yenileri eklendi. Kış gecelerinin tadını artırmak, renklendirmek için alışıktıkları kuru üzüm, incir ve bademler yenildi.

Gelenlerin hizmetine Abdi'nin kız kardeşleri ve Hacı Hasan'ın hanımı bakıyorlar; Fatma Hanım'a, “Yirmi yaşındadır; amma anadır. Hizmetine biz yeteriz” diyorlardı. Sadece onlar değil, bütün aşiretin kadınları, kızları, Fatma Hanım'ın hizmetine koşuyor, yardım edebildiklerinden, gayretlerinden dolayı haz duyuyorlardı. Yörükler arasında yaygındı bu...Dâima birbirlerine yardım ederler; daima birbirlerinin dertleriyle dertlenirlerdi. Ziyaretleri için de “varlı, vakitsiz” demezlerdi. Herkes birbirini tanırdı. Beraber gülüşür, beraber ağlarlardı. Koyunlar, keçiler mi yunacak? Dereye üşüşüp, el birliğiyle yıkarlardı. Kırpma vakti mi geldi? Yine beraberdiler. Kimin sürüsü kırılacaksa, onun çadırının önündeki ağılda toplanır, hava ısınmaya başlayınca işe koyulup bir günde koca sürünün yününü,

yapağısını sıyırırverirdi. Bütün kırpıcılar o gün sürü sahibinin misafiri olurlar, onun çadırında yenilir, onun çadırında içilirdi. Kirden birbirine yapışan parmakları suyu görünce köpürdükçe köpürür, yıkadıkça köpük üstlerine saçılırdı. Sabun kullanmazlardı, ama elleri kullanmıştan fazla gıcır gıcır olurdu. Buna, “Hikmetinden sual olmaz” derlerdi. Kadife gibi, tertemiz, yumuşacık ellerle sofrayı çevirirler, dağ iştihasıyla yemekleri temizleyiverirdi.

Kavaklı köyü ve Avlanbaba sırtlarının görünüşü (1987)

Kırpma zamanında kuzu kesmek âdettendi. Bu beraberlikleri sağma işlerinde bile devam ederdi. Aşiretin yaşantısını hayal bile dertlere ilaç gibiydi.

“Geliyor, geliyor!” diye haber verdi gözcü gençler... Abdi, hemen ayağa kalktı. Beklediği misafirini çadırın kapısında karşıladı. Dört kişiyle beraber Kavaklı köyünün İmamı Koca Mehmed Hoca gelmişti.

“Hoş geldiniz Hocam” diye gülererek karşıladı. Oturacak yer gösterdi. Yeni bir sofraya Mehmed Hoca’ya, müezzine ve beraberinde gelenlere hazırlandı.

“Zaten yemiştik” dedi gelenler, “meşrû dâvete icâbet gerekir.”